

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Since 1908

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

SZOMJAS, MEGELÉGÍTETT, TÚLÁRADÓ...

"Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én-hozzám, és igyék. Aki hisz énben-nem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak bel-sejéből" (János 7:37–38).

Ünnep volt Jeruzsálemben. Éven-ként visszatérő, napokig tartó ün-nep. Izrael minden részéből csalá-dostól zárandolkoltak az Istenfélő zsidók a fővárosba. Áldozatok tö-mege került bemutatásra, bűnösö-kért, hogy a bűnbocsánatban a rágó, őrlődő lelkiismeret békességet nyerjen. Hálaáldozatok sokasága az elvett jókért, szabadításért, gyógyu-lásért. Ki tudná megszámlálni, hány-szor hangzott föl papok és hívők ajkáról, kórus vezetéssel, hangszerek kíséretében: "Hallelujah! Dicsérjétek Jáhvét! Dicsérjétek az Urat!"

Az ünnep nagy napja a koronázó nap volt. Impresszív, látványos ce-lebrációban emlékeztek a múltra. Fehér ruhás papok hosszú sora in-dult a templom udvaráról korszokkal kezükben a Siloám tavához. Míg le-értek a tóhoz mély hangon recitálták Ésaías ősi igéit: "Örömmel merítesz vizet a szabadítás kútfejéből." Majd telt korszokkal tértek vissza, hogy az ünneplés legemelkedettebb pillana-tában egyszerre öntsék ki a vizet az Úr előtt, emlékezve és emlékeztetve, miként volt velük az Úr a pusztában, miként elégítette meg a szomjúságtól elepedtetket, sziklából fakadó vízzel. S a tanult emlékekben visszajött a múlt, talán egy kicsit meg is szépül-ve, mert könnyen feledték, hogy a sziklából való vízfakadást lázadás előzte meg. A kórus elhallgat, a zenekar lecsendesül, valahonnan fel-hangzik a szó: Szela... Csend. —

szünet. Minden test hallgat az Úr előtt! Csak a szívekben szól valami csendes vágyakozás. Milyen jó volt az atyáknak átélni Jáhve közelségét, annak hatalmát, csodáját, biztossá-gát és biztonságát. A csendben a szív kiáltott szomjasan az Úr után,

Magyarnak lenni...

Magyarnak lenni: elhivatottság,
Feltisztult végzetek felé szállni
S Isten színe előtt
Fénytelte diadalhimnusszá válni.

Magyarnak lenni: elhivatottság,
Égigérő nagy hittel telni meg
S áldó szónak lenni,
Ahol még könnyes magyar szív remeg.

Magyarnak lenni: elhivatottság,
Időben, térben bátyaként állni
Bűnhullámot verve
Bizalommal és reménnyé válni.

Magyarnak lenni: elhivatottság,
Lelkünkkel átfolylni öröklétbe
S szegény sirókért
Leszállni a hitvesztette mélybe.

Magyarnak lenni: elhivatottság,
Ám még oly sok sír, vajúdik, gyászol.
Ó, népem, szíved tiszta
Legyen, mint a betlehemi jászol.

Hogy nyughelyet kaphasson ott Ő,
Aki megtisztít s magásra emel,
Hogy csillagként ragyogj... a
Nemzetek közt ... megtisztult lelkeddel.

Élhetsz világ bármely táján, de ha
Szívedben gyűlölet, viszály s gőg él,
Honunknak hőhéra vagy,
És nagy kár, hogy magyarnak születettél.

Hornik György

többet kért, mint látványos celebrá-ciót, körmenetet, szimbólikus ese-ményt. A múlt történelem, de csak múlt, s mi a jelenben élünk.

Ebben a csendben áll fel Jézus, hangja átzúg a templomon: "Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én-hozzám és igyék." "Aki hisz énben-nem — amint az Írás mondja —, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből."

Igen, itt érteni kell, nem arról a szomjúságról van szó, ami a szerve-zetben lép fel vízvesztesség esetén. Itt az ajánlott víz nem H₂O. Az Úr Jézus valami egészen más vízről, más szomjúságról beszél, mély szomjú-ságról, ami az emberi szívben van, s ami éppúgy kielégítésért kiált, mint a kiszáradt torok és a kicserepesedett ajak.

Hányszor félreértette az ember ezt a szomjúságot! Hányszor hamis és végzetesen téves irányba indult ke-resni! Szilveszteri karneválok olcsó burleszk műsorában, vagy a New Orleans-i Mardi gras három napos táncában, hogy borral, druggal, orgiával felejtessen múltat, jelent, jövőt. "A Mardi gras-on király lehetsz egy napig!" "New Orleansba jöjj, ha igazán élni akarsz!" — Hir-detik szerte plakátok, hangos be-szélők. De milyen hamar lehull az álarc, milyen csalóka a felcsigázott jókedv! Borospalackok ezrei hever-nek szerte-szét az utcákon, s a tán-colók arca gyűrött, üres. De nem ugyanez hangzik és izzik rádióból, televízióból, hirdető táblákról nap mint nap felénk? Nagy ígéretek a megelégtetésre, ám kiderül, hogy a "név, amelyben bízhat" egy élel-

NOVEMBER MÁSODIK VASÁRNAPJA IRODALMI NAP!

Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
748 Fordham Rd., Palm Bay, Fla. 32905

Editor:

Dr. BELA UDVARNOKI
609 Woodridge Drive
Murfreesboro, N.C. 27855
Tel.: (919) 398-4646

Associate editor:

Mrs. MICHAEL MATRAI
782 S.E. Vance Circle
Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 727-7271

A szerkesztő bizottság tagjai: **Novák László,**
Dr. Henry Austin, Molnár Balázs.

Second Class Postage Paid and Entered
at Cleveland, Ohio and Additional Offices

SUBSCRIPTION FEE: \$10.00 per year

Send subscription and

change of address to:

Mrs. MARY STEG
321 Wilbur Ct., Palm Bay, Fla. 32905
Tel.: (305) 723-0864

F O N T O S:

Címváltozásukat kérjük jelentsék
Mrs. Mary Steg lapkezelőnek.

Lapzárás ideje 30 nappal a megjelenés előtt
minden hónap elseje és tizenötödike. Sür-
gős hírek a lap megjelenése előtt tíz nappal
beküldhetők.

Printed by Classic Printing Corporation
9527 Madison Ave., Cleveland, Ohio 44102

SZÖVETSEGI VEZETŐK CÍMTÁRA:

Elnök: LASZLO NOVAK, 119 Adams
Road, R.F.D. 2., Londonderry, N.H.
033053. Tel.: (603) 432-8539.

Alelnök: DR. HENRY AUSTIN, 2 High
Street, New Brunswick, N.J. 08901. Tel.:
(201) 545-1392.

Titkár: REV. WILLIAM B. MOLNAR,
92 Thunderbird Drive, Naugatuck, CT.
06770. Tel.: (203) 723-1568.

Pénztáros: LOUIS DRESCHER, 2636 East
124th St., Cleveland, OH 44120. Tel.: (216)
231-0038.

Misszió és Irodalmi Bizottság elnöke: REV.
GEORGE M. ROWE, 714 Stratfield Road,
Fairfield, CT. 06430. Tel.: (203) 366-7240.

Pénzügyi Bizottság elnöke: ELMER KISH,
924 Congress St., Fairfield, CT 06432. Tel.:
(203) 259-3276.

Bethesda Otthon igazgatója: ERNEST J.
KISH, 748 Fordham Road, Palm Bay, FL.
32905. Tel.: (305) 723-3288.

HISZEK URAM

Dr. Udvarnoki Béla könyve,
kapható a szerzőnél:

609 Woodridge Drive
Murfreesboro, N.C. 27855

A könyv ára 5.50 dollár
(kanadai dollárban 6.00)

miszer bolt, a "real thing" az a Coca Cola, s "amire mindig számíthat" az egy fajta mosópor. A belső szomjúság pedig marad, s mert kielégítetlen, sarkal és űz. Majd úgy gondolod, hogy egy új otthonban, egy jobb állás, egy más élettárs szomjádát oltja. Mások a munkába, társasági életbe, sportba menekülnek, s úgy néz ki átmenetileg mindez felejteti a belső, gyötrő rágást. Az Úr Jézus minden bizonnyal ugyanazzal a szomorúsággal tekint erre, mint abban az időben Jeruzsálemre. Sír, és szánja az értelmetlen emberi erőfeszítést, mert látja a végét. Felcsendül valahol az ézsaiási ige: "Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, s miért fáradszok azért, ami meg nem elégít?" Miért hagyod ott az élő vizek forrását, hogy helyette repedezett ciszternákat áss magadnak? Van-e ennél szomorúbb döntés?

A szív szomjúsága, bevalljuk vagy nem, realizáljuk vagy nem, Isten után való szomjúság. A Zsoltár is erről szól: "Mint a szarvas kívánczik a folyóvízre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó Isten." Auguszti-nusz erről ír: "Magad számára teremtetted minket, s szívünk nyugtalan, amíg benned el nem pihen." A parányi emberi szívet a megelégtettségig valójában senki sem tudja betölteni, csak Isten maga. Ő alkotja benne az űrt, s bár ezt az űrt elfoglalhatja Sátán, világ, ezek csak újabb igényeket, kívánságokat csigáznak fel benne. Megelégtíteni csak Isten tud! S figyeljük csak meg, Jézus miről beszél: "Jöjjetek énhozzám!" Ő megcselekszi azt, amit egyedül csak Istentől várhat az ember.

Bárki más szájából nevetséges, arrogáns lenne ez a kijelentés. Mégis, amikor Ő mondja, senki nem nevet. Ahogy Ő mondja, annak hitele van, mert az Ő neve Immánuel, Isten Őbenne vett lakozást kö-zöttünk. Milyen különös, hogy amikor valaki igazán találkozik az élő Istennel, az elég lesz számára! Megelégtetik! Talán kérdései válaszolatlanok maradnak, vagy kérése látszólag elutasításra talál. Gondoljunk csak Jóbra. Egy szörnyű élet-vihar elsodorja gyermekeit, vagyonát, egészségét, gyötrődő kérdésekkel kiált Isten felé, az őt vigasztaló barátok válasza nem kielégítő, s a tusakodás egy hosszú, eredménytelennek látszó periódusa után valami csodálatos megvilágosodás történik,

mert így szól: "Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak Téged. Ezért hibáztatom magam és bánkodom a porban és hamuban." Kérdései nem voltak megválaszolva, problémái még megoldatlanok, de szíve békességet nyert, találkozott az Úrral. S amit Isten tett Jóbbal, azt teszi Jézus Krisztus Pállal. Testében "tövis" hordoz, valami fájdalmas, meg-alázó, visszataszító betegséget. Háromszor is imádkozott szabadulá-sért, s válaszként ennyit kap: "Elég néked az én kegyelmem." S, hogy mennyire elég! Nem sokkal később már így kiált fel Pál: "Nagy örömet dicsekszem azért az én gyengeségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozék énbenem." Minden bizony-nyal Te is, aki olvasod ezt, találkoztál már olyannal, akit az élet ki-kezdett, megtépett, szenvedett, há-borúságot viselt, mégis az Úr Jézus Krisztus elég lett számára.

Nem lehet pontosan leírni azt, ahogy Ő elégíti meg a szomjazó szívet. Ahogy elfogadja azt, aki megy Hozzá, úgy amint van, s ahogy bűn-bocsánatot ad. S annak valóságos tudata, hogy őrző kezében lehetsz, biztonságot és reményt ad. Értelmet és célt az élet számára, s mindezzel együtt önmagát ajándékozza egy személyes kapcsolatban. Szeretete melegít, gyógyít és átformál. Milyen jó ismerni ezt az Urat, aki nem csak menekvés ítélet és halál elől, de meg-elégíti mindanyiónk számára.

Am az Ige még ennél többről is beszél. "Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből." "Aki hisz." S itt a hit többé már nem csak az a bizonyos megismerés, ami által igaznak tartom, mindazt, amit Isten kijelentett a Szentírásban, hanem folyamatos kapcsolatot, s felöl-tődést a Tőle áradó erőkből.

Ezékiel látomásában van egy cso-dálatos kép. Látja Isten templomát, a mennyeit, bővizű forrás van benne, mely jön ki a templom kü-szőbe alól s minél tovább folyik, annál inkább dagad, nő, életet visz az élettelen pusztába, megöntözi a sivatagot, partján az élet fái nőnek. Mintha csak erre a látomásbeli templomra gondolna az Úr Jézus, amikor a benne hívőkről beszél, hiszen az Ige tanítja, hogy testünk a

(Folytatás a 4. oldalon)

Szemle

SZEPTEMBER HETEDIKÉT, hétfőt Amerika népe "Labor Day"-nek, fordításban "munkás napnak, vagy munka napnak" nevezi és ünnepli. A munka napon az emberek az ünnep nevével ellentétben nem dolgoznak, hanem ünnepelnek. Az ünneplés tárgya kettős: a MUNKA és a MUNKÁS. A Szentírás sokszor említi a munka szót Istennel kapcsolatban. A világegyetemet Isten teremtő munkájának az eredménye. A 8. Zsoltárban "a Te újjaidnak" munkájáról, Isten kezének művéről olvasunk. Az Úr Jézus felmagasztalta a munkát ekképpen: "Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, és én is munkálkodom" (János 5:17). A munka isteni eredetű. Isten a teremtés véghezvitelét munkának nevezi (Mózes I. 2:2). A "munka" a teremtés előtt is Isten eszköze volt s a teremtésben bevezette ezt az áldott eszközt az ember világába is.

A munka, amint ezt Isten tervezte és bevezette nemcsak, emberi képesség. Az állat eledelt gyűjt — az ember gazdálkodik. Az ember felsőbbrendű tehetség, tervező, előrelátó elméje, akarata és csodálatos eszköze a keze együttműködése hozza létre a munkát. Amikor a munkanapot ünnepeljük, akkor a hívők Isten nagy adományát, a munkaképességet és az adományozó Istent dicsérik.

* * *

MINT MINDEN TEHETSÉGET, a munkát is gyakorolni, használni kell. Értékelésünket és megbecsülésünket a használattal fejezzük ki. A munka ellentéte a restség. Amint csak ember tud dolgozni, úgy lustálkodni is csak ember tud. Az állatvilágban nincsenek "lusta lények." A munka az emberi akarat és indulat eredménye s a lustaságra is az akarat és indulat vezeti az embert. A szorgalmas, dolgozó munkás azzal, hogy dolgozik, még akkor is, ha nem hívő, akaratlanul is a Teremtőt dicséri. A lusta ember pedig még ha templomba jár és imádkozik is, semmibe veszi Isten adományát és nem csak Isten ajándékát veti meg, hanem saját emberségét is lealacsonyítja. A lusta ember nem olyan, amilyennek Isten teremtette. A Szentírás erős kifejezésben ítéli el a resteket. Pál apostol így ír: "Mert azt rendeltük nektek, hogy ha valaki nem akar dolgozni.

az ne is egyék" (Thess. II. 3:10). A restségtől a Biblia óv és annak ártalmosságára figyelmeztet. A restség nem emberi tulajdonság s ennél fogva lealacsonyító, úgy annyira, hogy a Bölcs még meg is szégyeníti a lusta embert azzal, hogy egy kis rovarhoz, a hangyához küldi, hogy "leckét" vegyen. "Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő utait és légy bölcs" (Példabeszédek 6:6). Nem arcpirító helyzet az, amikor az Isten képmására teremtett embernek egy apró bogártól kell tanulnia?

* * *

MI LENNE, HA NEM KELLENE DOLGOZNI? Unalmas, boldogtalan lenne életünk! Úgy élnénk, ahogyan Isten nem akarja, hogy éljünk. A munkakészséget, az ésszt, a foglalatosság utáni kívánságot Isten oltotta az emberbe, amikor megteremtette. Többször halljuk, hogy sok ember elmenne a munka temetésére. Ezek a munkát nem szerető emberek nem tudják, hogy ha nem lenne foglalatosságuk, akkor a Biblia szavait használva "minden embernél nyomorultabbak lennének" és a munka eltemetésével saját emberiségüket ásnák a sírba.

Ki nem hallott volna arról a közismert jelenségről, hogy a korosodó ember evzik nagy veszedelme az,

hogy nyugdíjba megy és nem dolgozik. Sokan hamarosan be is fejezik földi életüket. A bölcs ember arra az időre is gondol, amikor az ún. nyugdalomba vonulás terminusa eljön. Kilep ugyan a rendes állásból, de nem megy nyugdalomba: tovább foglalkozik valamivel.

A munkaképesség, mint Isten adománya: alkotóképesség. Ennek a képességnek a használatával teljesíti az ember az élethivatását. Amíg a munkás alkot, addig az egész világnak hasznot hajt. Gondoljuk meg, hogy Isten is dolgozik és mi az Ő munkatársai vagyunk. Ez a "munkatársi" viszony nagy kitüntetés. A mi Urunk munkálkodik és mi is munkálkodunk. Az Isten gyermekeinek a munka nem csupán kenyérkereseti alkalom, hanem alkotó vágyuk teljesedése és Istentől nyert képességük gyakorlása.

"Labor Day" ünneplése közben ne a napot, se ne a munkát ünnepeljük, hanem a mi Teremtő Istenünket, aki szerető gondoskodásából megajándékozott minket a munka és alkotóképesség nagy ajándékával. Nem kell unatkozni, nem kell tétlenkedni. Ha Isten munkálkodik, akkor kövessük Őt és használjuk fel jól az időt, amit az Úrtól kapunk.

HÍREK

A MÚLTNAK IS VAN DICSŐSÉGE

Az óhazai Szabadegyházak 1981-es Naptárában, az 55. oldalon áll ez a szép bizonyosságtétel az óhazai miszsió régebbi állapotáról:

"Istentől kapott küldetésünk koronatanúja a missziómezőn eltöltött 30, 40, sőt 50 esztendő. Amint mondtam, mi idők sokszor anyagilag sivatagban éltünk, de a magyar baptizmus abban az időben élte mégis fénykorát."

Vass Ferenc

* * *

KERESZTYÉNÜLDÖZÉS NEPÁLBAN?

Katmandu, június 2. — Az Evangeliumi Allianz felvilágosító szolgálata szerint, az utóbbi hónapokban több mint 50 keresztyént vettek őrizetbe Nepálban. Ezt jelentik az Ázsiai Keresztyén Konferencia résztvevői Singapurból, akik majdnem az

összes nemkatolikus egyházat képviselik Távol-Keleten, Ausztráliában és Új-Zélandban. Amint tovább közlik, a keresztyének erősödő ellenállásba ütköznek és fokozódó üldözésben részesülnek a Himalája déli területén elterülő királyságban. Az a vélemény alakult ki, hogy állami utasítás van a keresztyének és mohamedánok üldözésére. A most letartóztatottak között van két testvér, akiket azért vettek őrizetbe, mert anyjukat keresztyén módon temették el. 10 keresztyént azért tartóztattak le, mert egy szomszédos faluban istentiszteletet akartak tartani. A keresztyénség alárendelt szerepet játszik a Kína és India között elterülő, 13 millió lelket számláló országban. (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 1981. VI. 3.)

"Ha nem erősítjük magunkat naponta a Szentírás által, darabonként lemorzsolódik rólunk még az is, amit eddig az igazságból megismertünk."

Kálvin

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Józsefné

Nő konferencia elnök:

Bányai Sándorné

Alelnök: Ifj. Sebestyén Jánosné

Titkár: Novák Lászlóné

Pénztáros: Mrs. Henry Austin

“...kincsünk cserépedényekben van...”

II. Korinthus 4:7.

A legegyszerűbb, agyagból készített edény a cserép; törékeny, gyenge, nem nagy erőpróbát bír ki... könnyen összetörik...

Ebben az egyszerűségében, gyengeségében, mégis növények bölcsője a cserép, mely törékeny testével körülzárja a virágok táptalaját képező anyagot, védi, őrzi, a gyökeret. Alig észrevehető szolgálatával, a növények életét biztosító tényezők egyikévé válik.

A fenti igét Pál apostol itt képletesen használja és a II. Kor. 5:1 versében “...ha a mi földi sátorházunk elbomol...” kifejezéssel, világosan utal a mi romlandó, törékeny testünkre, mely isteni törvény alapján “porból lett és újra porrá leszen” (Préd. 12:9).

Azonban ez a cserépedény — romlandó testünk — Istentől kapott lelket és lett annak hordozójává. Ez a lélek tette erőssé a gyenge nőt, “hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen és nem magunktól való (II. Kor. 4:7).”

Krisztus születése után körülbelül 200 évvel, fiatal keresztyén nő, az alig 22 éves Perpétua börtönbe került krisztusi hitéért. Gyermekeit a börtönben szülte meg s így börtöne nem jelentett már számára magányosságot... Örömmel ölelte kicsiny gyermekét magához. De Krisztusát gyermekénél is jobban szerette, meg

nem tagadta és így mártírsorsra jutott. Hálóbá becsavarva — tízezrekre menő tömeg előtt — a cirkusz porondján vad bika elé dobták, majd törrel szívenszúrták.

Ezt tette a krisztusi szeretet... hűség lelke... a kincs a cserépedényben! Perpétua egy volt a sok mártír közül, de rajta kívül még sokan vannak akiknek a nevét nem a történelem lapjaira, hanem az égben jegyezték fel.

“Eljöttem az Úr házába... úgy érzem talán utóljára...” suttogta elhaló hangon, kezem megszorítva egy idős testvérnőm, pár évvel ez előtt. Ez volt vele utolsó találkozásom, azóta a cserépedény összetört...

De mit hordozott ez az egyszerű

cserépedény? Ha az imaház falai, vagy padjai beszélni tudnának, elmondanák mit tett ő az Úr házáért... mennyire szerette az Úr hajlékát... az Úr népét...

Aztán a közelmúltban egy-másik kedves testvérnőnkől búcsúztunk. Könnyes szemek kísérték a már lezárt koporsót, melyben pihent egy összetört cserépedény...

S mit hordozott ez az egyszerű cserépedény?

Imakamrája tudná csak elbeszélni, hogy mennyit tusakodott, mennyit imádkozott. Bizonyágtételre mindig kész volt. Ezt a gyenge nőt is erőssé, hűséggé tette a benne lakozó Istennek lelke!

“Megüresedett a helyed Erzsébet testvérem, de keresztyéni életednek ittmaradt emléke azt hirdeti nekünk, hogy egyszerű, gyenge cserépedényed nagy kincsek hordozója volt, mert a teher alatt is hinni, imádkozni, tűrni, dicséretet énekelni tudott” — mondogatom. Mindez azért alakult ki benned, “... hogy amaz erőnek nagyvolta Istené legyen...”

Szerencsy Józsefné

Némethy László

LATYAK

Szomszédunknak van egy tava, amely se nem kerek, se nem kék, mert a benne lévő ázalékok és gazok miatt csak hínáros latyaknak nevezhető. Sajnálom, hogy így elcsúfult vize, mert azelőtt szép volt. Nem csak krisztálytisza vize volt, hanem halak és virágok is díszítették; dicsérték az Istent.

Azt hiszem, hogy a tó úgy járt, ahogy az ember szokott járni. Amíg Isten vezetése alatt állt, addig a Te-

remtő szépsége verődött vissza benne. De amikor emberi kéz vette át az uralmat, akkor elcsúfult.

Azonban nem erről akartam írni, hanem inkább a tó látogatásáról. Azokról a vadkacsákról, amelyek minden évben rendszeresen idejönnek keltetni. Ezeket nem riassza el semmi. Vissza-vissza jönnek még akkor is, ha a tó elcsúfult, akkor is, ha a gazba rejlő macskák éhesen lesik a prédát, akkor is, ha megtizedelik kicsinyeik számát.

Miért ily hűségesek a kacsák? Miért nem keresnek tisztább, biztonságosabb helyet? Miért vágnak mindig vissza erre a helyre — töprengtem évente. Aztán egyszer saját érzelmemet, s szülőföldem iránti vonzalmamat vizsgálva megértettem a kacsákat. Rájöttem arra, hogy bizonyára azért térnek vissza, mert itt születtek s egy szülőföldjük iránti benső ösztön hozza vissza őket. Ez az ösztön pedig olyan erős, hogy túl néz a bajon és veszélyen, csak azért, hogy kicsinyeinek ugyanott hazát teremthessen. Vonzza őket a szülőföld szeretete és visszaváró varázsa.

SZOMJAS, MEGELÉGÍTETT, TÚLÁRADÓ...

(Folytatás a 2. oldalról)

Lélek temploma kell, hogy legyen. S ahol az Ő lelke lakozást vesz, ott az életet adó szolgálat, bizonyágtétel, imádság túláradvá válik. Az imádság őbenne, Őáltala hangzik, a segítőszó, vigasztalás, a feddés, az intés, a bátorítás, a szeretet beszéde, a feddhetetlenségre való segítés mind Őáltala van, s Őáltala van a megszentelt élet igaz útja és álhatatossága. Milyen csodálatos ígéret ez! Az én szegény életemben meg tapasztalhatom Isten gazdag folya-

mait. Így van ez. Először megelégtetni, majd kis patakmeder lenni, s aztán folyómederré válni, hogy bensőnkől áradhasson Jézus szava, élő vize, a lelkigondozás csodálatos útján. A legszebb szolgálat ez. Életeket formálni át belső lelki békességre, lelkeket az örökkévaló javakra eljuttatni!

“Aki szomjúhozik, jöjjön énhez, és igyék! Aki hisz énbenem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsőjéből!” Jézus mondta, Jézus mondta, és nekünk mondja! -O.-R.

Nekem is van ilyen vonzalmam. Az én hazám is távol van. Engem is gyakran hazavisz a szívem. Néha gondolatban szálllok oda, máskor meg valóságban.

A latyakot bámulom és hazámat idézem fel emlékemben... Visszaemlékszem édesanyámra, aki rendszerint egy lombos eperfa alatt dagasztotta kenyerünket, aki nagy családról gondoskodott s fáradhatatlanul Istenben bízott. Visszaemlékszem őseimre, akik ma már egy hazai temetőben pihennek, de akik mind értékes emléket hagytak hátra számomra. S visszaemlékszem a közeli, gólyákkal népesített tóra...

Aztán megvallom, hogy mint a szomszéd tó kacsái szeretik a "latya-

kot", én is úgy szeretem szülőföldemet. Annyira szeretem, hogy túl-nézve bajon és veszélyen, sokszor meglátogatom. Annyira szeretem, hogy mindig visszavágyom, sőt ha rajtam múlna, akkor többször is meglátogatnám. De mivel ezt nem tehetem, így az egyik költő szavaival vigasztalódom: "Neked Két Hazád Van."

Az új hazámat is szeretem. Isten hozott ide Amerikába, s hálás vagyok azért, hogy itt szeretettel fogadtak, és békességet, valamint anyagi biztonságot biztosítottak számomra. Nem is kívánok máshol élni! De mint a vadkacsákat vonzza az ösztön a latyakhoz, engem is úgy von a honvágó szülőföldemre. Szívem-

ben, úgy látszik, magyar maradok, s hiszem, hogy Istennek ezzel is célja volt.

Azonban még valamit tanultam a kacsáktól. Azt, hogy távozásukkor milyen szertartásszerűen körözik körül a tavat, milyen pontossággal írják emlékübe ezáltal a helyet, s milyen lelkiismeretesen készítenek agyukban így egy képzeletbeli térképet, hogy visszatáláljanak. S tőlük tanulva, mikor szülőföldemre térek, én is ezt teszem. Én is körüljáróm az ismert helyeket, a jelentőségteljes utcákat, a régi munkahelyemet, és rokonaimat, hogy ezáltal képzeletbeli térképet alkotva, emlékeimben és a valóságban is, újra visszatáláljak.

Isten adott a vadkacsáknak két hazát s hazavágyó ösztönt. Isten ajándékozott meg engem is két honnal és honvággyal. Valami célja volt ezzel! Magyarok teremtve, Amerikába hozott, hogy itt és szülőföldemen magyaroknak, magyarul szólhassak az Úrról. Isten mindent örökös céllal tesz!

PALM BAY, FLA.

Rev. és Mrs. Gabriel Petre,

Mr. és Mrs. Frank Kovach

Petre Gábor nyugalmazott lelkész és felesége, 1981. május 24-én ünnepelték 65. éves házassági évfordulójukat. Az ünnepélyt gyermekeik rendezték, melynek folytán a gyülekezet alsó termében vendégelték meg szüleiket és az ünneplő gyülekezetet. Ez alkalommal testvéreink tiszteletére több szóló ének, szavalat, köszöntés és lelkipásztorunk üdvözlő beszéde hangzott el.

Petre testvér magas kora dacára, még ma is hűséges gyülekezeti tag, felesége meg orgonistánk és zongoristánk.

Testvéreinket az Úr Istenfélő gyer-

mekekkel, unokákkal és dédunokákkal áldotta meg. 65 éves házasságukat sok áldás koronázta.

*

Néhány nap múlva meg Kovács Ferenc testvér és neje 68 éves házassági évfordulót ünnepeltek. Erről az évfordulóról pedig lekipásztorunk imában és meleg gratulációval emlékezett meg.

"Boldog ember az, akinek az Úr törvényében van az ő gyönyörűsége. Plánták ők az Úr templomában, még a vén korban is gyümölcsöznek, hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr."

Eibner József

AKIK ELMENTEK

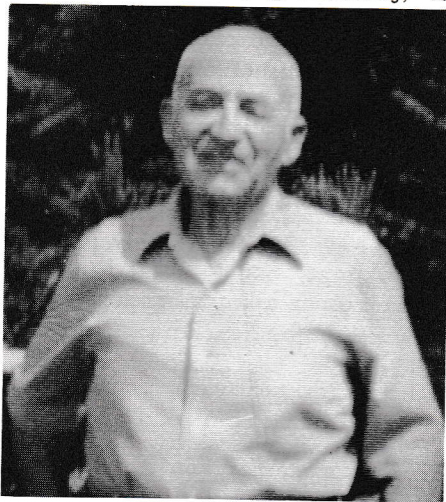
VASS SÁNDOR
1897 – 1981

Vass Sándor testvérünket, hosszú szenvedés után, 1981. április 4-én szólította haza az Úr. Temetési szertartását április 7-én, a Pam Bay-i Baptista gyülekezetben tartottuk meg Dr. Bíró László, Fülöp Árpád és Kurtz Lajos lelkészek közreműködésével.

Vass testvérünk 1897. december 22-én Nagyváradon született, majd kilenc éves korában Amerikába jött. Itt szüleivel Ohio államban lakott, ahol fiatalon megtért. Később New York államba (Buffaloba) költözött, ahol nem csak gyülekezeti tag, hanem diakónus is lett, s ahol hamarosan meg is nősült. Feleséget a detroiti Nyse Elisabeth testvérnő személyében talált. Házasságukat Isten egy fiú gyermekkel áldotta meg. Vass testvérünk Buffaloban évekig nagy lelkesedéssel szolgálta az Urat és hívogatott, míg nyugdíjba vonu-

lásokor Floridába (Palm Baybe) költözött. Tevékenységét itt is folytatta, amíg lehetett.

Testvérünk halála előtt egy menyeyei hangot hallott, mely azzal biztatta, hogy "ne nyugtalankodj, te

meg vagy mentve". Halála napján pedig, lelkipásztorunk imája után szótlanul, békésen búcsút intve a jelenlevőknek, csendben hazament.

Gyászolják: felesége, fia, menyee, három unokája, három fivére és barátai. Tetemét Palm Bayben, a Fountainhead Memorial Parkba helyezték.

* * *

id. EIFERT ÁDÁM
1902 – 1981

Szomorú szívvel értesítjük testvéreinket arról, hogy id. Eifert Ádám testvért 1981. április 20-án, 79 éves korában az Úr haza szólította.

Tetemését április 23-án Holmes J. Chalmes és Dr. Bíró László lelkész testvérek tartották, melyen Lotz testvő két szólóéneket énekelt.

Testvérünk 1902. október 27-én

Soltvadkerten született. Tizenhat éves korában ismerte meg az Úr Jézust és 27 éves korában Felder Mariska testvérnővel házasságra lépett. Három gyermekük született. Testvéreink a második világháború után jöttek Amerikába, majd 1952-ben a floridai Vero Beach-re költöztek.

Eifert testvér halála előtt sokat szenvedett, de minden nehézséget türelemmel viselt s mindvégig az Úrral járt.

Gyászolják: felesége, gyermekei, unokái és öccse. Tetemét a Vero Beach-i sírkertbe helyezték.

"E pusztaság nem otthonunk, ezen csak által vonulunk, a mi hazánk ott fent virul, Jordán vize hullámin túl." Ilyen szavakkal vigasztaljuk egymást.

* * *

LEHOCZKY JÁNOS
1903 – 1981

Lehoczky János testvérünket június 27-én, 78 éves korában szólította magához az Úr. A temetési

sztartást Dr. Bíró László és James Sales lelkészek végezték.

Lehoczky testvér Amerikában született, majd négy éves korában, szüleiével Magyarországra költözött, ahol 1923-ban Balázs Erzsébet testvérnővel házasságra lépett. 1928-ban visszatért kontinensünkre, és sok nehézség után, öt év múlva, feleségét is kihozatta. Három gyermekük született.

Testvéreink Detroitban ismerték meg az Úr Jézust, ahol Petre Albert lelkész által be is merítkeztek. Majd később a floridai Corral Gables városába költöztek. Életüket sok próba érte. Többek között elvesztettek egy két éves kislányt és néhány év múlva mérnök fiukat temették. Ennek dacára, mindvégig kitartottak Megváltójuk mellett.

Gyászolják: felesége, leánya, nővére, menyee, nyolc unokája és széleskörű magyarországi rokonsága.

"Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg." Eibner József

MICHAEL KORNIA

IV.

Christianity for Kornya was an alternating succession of struggle and victory. The first victory he experienced was the victory through Christ over himself. So many times he recalled his previous self, a man deeply in sin and Christ lifted him out of that "miry pit". This mighty deed of Christ was in his mind throughout his life when he met wordly people like he had been, heavy drinkers, accustomed to foul language, sank deeply in immorality. If Christ was able to change me, He is able to make you a new man also. Kornya preached Christ, his Saviour!

The struggle went on with officials of the state churches and with the civil authorities, influenced by the ecclesiastics. He became accustomed to these vexations, and although he did not exactly like them, they did not discourage him either. His sustaining experience was that victory followed every struggle.

His struggle was not just mental — it was physical also. Once, in a small village during a cold winter day the village judge locked him in a cold store room. He deliberately left him

in a room with freezing temperature, hoping Kornya would be frozen by morning, or would suffer so much from the cold that he would never come back to that village to preach. But Kornya found a good size stone in the room. When he really felt cold, he started to lift the stone — many times until he warmed up. He repeated this "operation" as many times as was needed to keep him from freezing. The cruel village official was amazed when in the morning he went to see his captive that Kornya was greeting him smilingly. However, the people of the village resented the brutality of that official. From then on, Kornya had an open door into that locality to preach. This was victory.

Kornya was a missionary — sent by the Lord. No Board or church supervised him; no committee assigned the work for him. He was led by the Lord and he felt responsible only to the Lord. His duty was to witness — in homes, on the streets, on the dusty roads between villages, in the railroad cars, even in front of railroad stations. If he was invited to a village where there were no

Baptists, he gladly went. If there was no invitation, still he went asking for an invitation from strangers. He was often refused, even expelled from villages. These were the struggles which were followed by victories.

What was the result of Kornya's incessant, untiring work? Mr. Kirner in his biography gives a list of 325 villages and towns where Kornya appeared and preached. In most of these localities a mission, later a church was formed. Kornya's means of transportation were his feet, then less often a farmer's wagon, and in the third place the train. No one knows how many thousands of kilometers Kornya walked in his forty years of service. That the number of the Baptists in Hungary before the end of the first World War, before parts of Hungary were occupied by Romania and the newly created Czechoslovakia and Yugoslavia, reached 23,000—was due to a great extent to the successful work of Kornya.

Kornya preached whenever, wherever opportunity opened. Besides preaching, for him baptism was an important duty. He could not say the same that the Apostle Paul did: "I thank God that I baptized none of you, but Crispus and Gaius" (I Cor. 1:14). He insisted on immersing the believers; he urged the people, like John the Baptist, to be baptized, yet he did not baptize anyone easily. Usually it took months for a seeker to reach the point when he asked for immersion. Then the candidates were subjected to thorough examination as to their Christian experience.

We have to consider the general attitude of the people in Hungary in the years between 1875—1917. They were "Christians" nominally and were told by their Catholic or protestant minister that they had the true religion and the Baptists were heretical innovators, their preachers were ignorant self-made priests. It took boldness, strong faith, firm decision under those circumstances to be a candidate for baptism. Those who were baptized could expect ostracism, mockery and sometimes outright persecution by the people for their step.

Yet Kornya during his ministry over 40 years in spite of all adverse circumstances baptized 11,000 per-

sons. *This is an unprecedented number.* The story of his achievement should be engraved deeply on everyone's heart who reads the life story of this great Christian man.

Michael Kornya died at the age of 72 on January 3, 1917 in Bihar-dószeg. The sad news spread quickly for hundreds of kilometers. His body lay in a simple casket. At the funeral service 12 elders stood by the bier. The great mass of mourning, saddened people filled the streets around the church.

When Henrich Meyer, another great pioneer worker and leader, stepped on the pulpit he was so overcome by grief and emotion that for minutes could not say a word. His first sentence after he overcame his deep feeling was "*Kornya is no more.*" Thereupon the whole congregation burst out in loud sobbing.

"*Kornya is dead, Kornya is no more.*" U.

(About the wise deeds and sayings of Kornya in the concluding installment.)

REMEMBERING 75 YEARS OF HUNGARIAN BAPTIST MINISTRY IN NEW YORK CITY

(Second part. Excerpts)

They paid \$3 per month for the place. Mr. Fisher, being a carpenter by profession, built a simple pulpit while the members collected some empty orange boxes from the neighborhood markets for chairs. This small store front was the first church of the Hungarian Baptists in New York City. But the church grew. By now it had ten members, two youngsters and, quite frequently, a number of visitors. The basement room was no longer large enough to accommodate everyone and, with the help of the American Baptist Home and City Mission Societies, the newly formed congregation received another home. They obtained permission to use the sanctuary of the Second Avenue Baptist Church which was located between 10th and 11th Streets. At this place a sharp contention arose between Mr. Sivak and some newly received members of the church. Those people had been members of fundamental Baptist churches in Hungary before they came here and they noticed some difference in the teachings of Mr. Sivak. When the separation was imminent, Dr. Charles H. Sears, Executive Minister of the New York City Baptist Society, called upon the two factions and, after hearing them out, it was determined that Mr. Sivak did indeed waver from the fundamental Bible truth, and as he did not intend to change, he was disassociated from every official Baptist work among the Hungarians.

Once again the young church was left alone. It was separated and deeply hurt. Some of its members went with Mr. Sivak and formed another church, who, once again, became the leader of the faithful remnant. But the Lord did not leave them to suffer long. The church started growing again. New members were received, others were baptized. The Lord caused them to increase and at that time their membership was reportedly twenty.

*

1907—1908

The year of insecurity passed. The young tender shoot, the church, got bigger and stronger. It was no longer troubled by the destructive forces of the wind. Rev. Istvan Lorik came over from Perth Amboy, N.J., to serve every Sunday for them. During his six months of ministry he baptized four. His very warm personality and fundamental Bible knowledge affected the growing church positively. He later went back to Hungary but during his brief ministry the church was able to establish healthy roots.

*

1908—1910

During the next two years the church had a visiting minister from Passaic, N.J., in the person of Rev. Michael Fabian. Graduated from the German Baptist Seminary of Rochester, N.Y., in 1908, Rev. Fabian was invited to Passaic to serve in the Hungarian Baptist Church there which was considerably larger than the one in New York.

1910—1912

The healthy growth of the church was a joy to see for everyone. It became very difficult for them to sing quietly in order not to disturb the English services of the host church. The Mission Society urged them to invite a full-time pastor and to engage in a wider ministry among the Hungarians. Rev. Stephen Gazsi, a young and energetic pastor, was called to fill the vacancy. Rev. Gazsi was ordained for the ministry at Crozer Baptist Theological Seminary in Philadelphia, Pa., and on October 1, 1910 he was installed as the pastor of the First Hungarian Baptist Church of New York City. Thus Rev. Gazsi became the first official minister of the church.

During Rev. Gazsi's tenure, the church had its first official missionary. He was Mr. John Fazekas. This man later became the minister of the church in Philadelphia, Pa. There was another missionary member of the church whose name was Mr. Ladislau Zboray. Most of the churches built within the Union bear his mark. Mr. Zboray was a great fund-raiser. He was a hard worker and a very dedicated Christian person. On July 23, 1916 he died during a street evangelism in Bridgeport, Ct. In honor of his great missionary spirit and untiring effort in church-building, his portrait is permanently displayed in the Fellowship Hall.

On October 12, 1912 the Hungarian Baptist Church of Bridgeport, Ct., invited Rev. Gazsi to be its pastor. While in New York, he laid a good ground for future pastors to come. During his two years of ministry he baptized eight.

*

1912—1922

Rev. Nicholas Dulity was called from Philadelphia to fill the vacated pulpit on December 1, 1912.

Rev. Dulity was an energetic, strong-voiced and very captivating man. He was nicknamed the "Hungarian Billy Sunday." The predominantly Hungarian section of the downtown area started to diminish during this time and the 79th Street "Yorkville" section became the new "Magyar" haven. Street evangelism took on a new meaning after Rev. Dulity decided to visit the neighbor-

hood. Rev. Dulity chose a strategically located area, 79th Street and York Avenue corners, where he could conduct his evening services. Hungarians from surrounding houses came by the hundreds to listen to this great speaker. At times, the surrounding Hungarian churches offered some competition by conducting their own services on opposite corners of the street, but nothing and no one could overpower Rev. Dulity's voice. On top of this, he had the following Seminary Students to help him with personal evangelism: Mr. Michael Majorcsak, Mr. Edwin Kautz, Mr. Joseph Matuskovits, who in 1923 became the seventh pastor (officially the third) of the church, Mr. William Tatter, who in 1939 became the eighth minister of the church, and Mr. Stephen Szabo. There were also several women missionaries among whom Miss Ilona Toth (now Mrs. George Salyards) stands out like a giant. She was invited to New York by Rev. Dulity.

Rev. Dulity had a dream. He wanted very much to have a church building which the Hungarians could use as their own. They all prayed fervently about this matter and the Lord heard their prayer. On 80th Street, between 2nd and 3rd Avenues, there was missions building kept up by the Americans. There were no longer funds available for the upkeep of the building and it was put up for sale.

The building was, however, unsuitable in its original state and the alteration work required an additional \$15,000. The Hungarian Baptist Union of America gave an additional \$7,000 and Mr. Colgate, the famous tooth paste magnate, gave \$8,000.

After the First World War Rev. Dulity accepted the call of the Southern Baptist Convention to oversee the distribution of a large clothing shipment to the Baptist brethren in Europe. His departure left a great void in the life of the Church. With his leave, there were many who moved away and left the church. The once large membership dwindled down to thirty-seven.

Once again the congregation was left without a pastor. In the interim period the church asked Rev.

Stephen Orosz, a professor of the East Orange, N.J., International Baptist Seminary to help out. Rev. Orosz baptized four while in New York.

*

1923—1939

Rev. Joseph Matuskovits, the pastor of the West Side Church of Cleveland, Ohio, was called for the ministry to fill the gap which was left by Rev. Dulity. The challenge was great. Both the church and its mission outreach had to be reorganized. The effective missionary groundwork, laid down by Rev. Dulity, now started to bring forth its dividend through the new missionaries. Street evangelism reached new height with the aid of such able and talented men and women as Mr. Louis Balint, Mr. Alexander Boda, Mr. Benjamin Farkas, Mr. George B. Balla, who in 1950 became the tenth minister of the church, Mr. Cornelius John Csojnak, who later became the Music Director and Assistant Pastor of the Church, Miss Julia Frecska (Mrs. Alexander Boda), Miss Edna Lane, Miss Julia Boda, Miss Hanna Margaret, Miss Ilona Toth (now Mrs. George Salyards), and Miss Ottilia Kokar. One of the earlier Sunday School teachers was Miss Ida Reiss.

Following the lean years, the Lord really blessed the works of the church and its leaders. During this time, according to the records of Rev. Matuskovits, the church had 188 members. There were 114 baptisms, 37 deaths, 38 marriages and 72 babies were born. Maybe Satan was unhappy about all this success and set out to destroy the work of the saints. Once again there appeared some contention between some of the older generation and the younger ones. It appeared that Rev. Dulity returned from his evangelical tour of Yugoslavia and wanted to continue with the downtown ministry of Manhattan. Rev. Dulity enlisted the aid of the Calvary Baptist Church on 75th Street and held services there for the one Hungarian group, that was the Second Hungarian Baptist Church of New York City. Members of this church often called Rev. Matuskovits and the parent church "liberals", but the Lord intervened and healed the wounds. (To be continued)